HOMILIA DEL DIUMENGE 32 DURANT L'ANY – CICLE A
Missa Conventual al Monestir de Santa Maria de Montserrat
Romeria de les parròquies de l'arxiprestat de la Terra Alta, de la diòcesi de Tortosa
Diumenge 12 de novembre de 2023

Estimat P. Abat Manel; estimada comunitat de monjos benedictins; escolans que embelliu el culte amb les vostres melodies que fan que la nostra pregària brolli espontània al Senyor; mossens i fidels de les parròquies de l'arxiprestat de la Terra Alta de la diòcesi de Tortosa que aquest cap de setmana som aquí en romeria; pelegrins i fidels que omplim aquest temple, també els qui seguiu aquesta celebració a través dels mitjans de comunicació social; germanes i germans tots en el Senyor:

Avui i els propers dos diumenges, últims de l'any litúrgic, proclamem el capítol 25 de l'evangeli segons Sant Mateu, en el qual Jesús, amb diverses paràboles i comparacions ens parla de la seva segona arribada: com un lladre, com l'amo de la casa o un rei que ha marxat lluny i retorna... La comparació que fa servir avui és bonica: l'hem d'esperar com l'espòs que arriba a la festa del seu casament. És, per tant, una espera joiosa, perquè anhelem celebrar per sempre la festa del seu amor sense límits, el seu amor fins a l'extrem.

Hem escoltat que deu noies "sortiren amb torxes a rebre l'espòs". La nostra vida és una crida constant a "sortir": sortir del si matern, sortir de la casa on vam néixer, sortir de la infància a la joventut i de la joventut a l'edat adulta, i així fins que sortirem definitivament d'aquest món. Ho penso i ho medito avui, emocionat, als peus de la Moreneta, celebrant per primera vegada com a bisbe de Tortosa l'eucaristia en aquest santuari, perquè també en el meu cas experimento que la meva missió episcopal és una crida a sortir del que ha estat fins fa poc la meva diòcesi d'origen vers aquest nou servei pastoral a l'estimada diòcesi tortosina, sortint d'un servei apostòlic a un altre, "servint el Senyor amb alegria" (salm 99,2), sempre en ruta, com en una romeria constant, sempre pelegrins, "caminant junts", pas a pas, fins el que serà el pas final, quan visquem el traspàs d'aquest món cap a la casa del Pare.

L'Evangeli ens recorda que el sentit d'aquest constant sortir que és la vida és anar vers l'encontre de l'espòs: "L'espòs és aquí. Sortiu a rebre'l." L'encontre amb Jesucrist dona sentit i orientació a les nostres vides. Ell és el millor que ens ha passat en les nostres vides.

Així, doncs, si la nostra vida consisteix en ser pelegrins que caminem junts, vivint la fe comunitàriament, en Església "en sortida", vers l'encontre amb l'espòs, aleshores la nostra vida, personal i eclesial, és el temps que rebem per créixer en l'amor, invitats tots a entrellucar cada dia la presència del Senyor, el seu pas per les nostres vides, l'espòs que arriba.

I per créixer en aquest amor al Senyor que arriba, per mantenir viva la fe, per viure l'esperança d'entrar amb l'espòs a la festa, per tal que no ens trobem amb la porta tancada, hem d'estar a punt amb una bona reserva d'oli.

L'oli d'una torxa existeix per a ser consumit. Només il·lumina cremant-se. Així haurien de ser les nostres vides: difondre esperança i llum tot gastant-nos en el servei. El secret de la vida de tants sants i santes ha estat que han viscut per servir, com Jesús, estimant fins a l'extrem. Tanmateix, no és pas fàcil servir, no és pas fàcil desviure'ns i estimar generosament, ja que tot servei implica oblació d'un mateix, implica lliurament, implica fer l'èxode del propi ego autosuficient i orgullós, implica una conversió constant.

Per altra banda, segons l'evangeli proclamat avui, les cinc noies desassenyades "no s'emportaren oli per les torxes". En canvi, cadascuna de les cinc noies prudents "se'n proveí d'una ampolla". Això ens suggereix que l'oli cal preparar-lo amb temps. La imprudència d'aquelles noies que queden fora de les núpcies rau en la manca de previsió, en la manca de preparació. L'amor és certament espontani però també necessita ser alimentat. Que mai no tinguem la temptació de conformar-nos amb una vida sense amor, que és com una torxa apagada. Si no invertim en amor, la flama de la vida s'apaga. Corresponguem amb joia a l'amor del Senyor, dient-li sí, cada dia, a cada moment, cada passa, i sortim a rebre'l trobant-lo en els germans i germanes on Ell és realment present, especialment en els pobres i desvalguts. Certament, la paràbola d'avui apunta a la vinguda definitiva del Senyor al final de la història o al final de la nostra història en aquest món. Però en molts altres moments de les nostres vides podem sentir la presència de l'Espòs i també hem d'estar a punt per rebre'l. Que el sapiguem rebre en els reclams dels germans necessitats d'ajuda, d'acolliment, d'escolta, d'estimació. Com ens dirà Jesús d'aquí a dos diumenges: "Tot allò que fèieu a aquests germans, m'ho fèieu a mi."

Benvolguts germans i germanes, el passat dissabte 28 d'octubre, molts dels qui avui som aquí érem aquell dia a Gandesa, celebrant amb molta alegria els 50 anys de la romeria de les parròquies de l'arxiprestat de la Terra Alta, de la diòcesi de Tortosa. L'estimat P. Abat Manel ens va honorar amb la seva presència durant tota la jornada que va durar la festa. I en la pregària que devotament vam celebrar aquell matí, ens vam adreçar a la Mare de Déu de Montserrat amb una bonica oració. A la llum de l'Evangeli proclamat avui, als peus de la nostra estimada Moreneta, tornem a fer nostra la pregària esmentada. A Santa Maria, que va dir sí al Senyor, a ella, que ens ensenya a viure amb amor, sempre en ruta, caminant junts, amb les torxes enceses, li diem:

"Què cantarem amb vós en aquest misteri tan gran de la vostra donació a Déu en Jesucrist? (...) Que Déu ens espera! Aquesta és la nostra alegria. A l'anar a l'altre món, no anem a la buidor. Ens espera la bondat del Pare, l'amor de Jesucrist, la comunió de l'Esperit Sant. Ens espera també la vostra bondat de Mare, com aurora i esplendor de l'Església dels pelegrins que anhela un dia aconseguir el que Déu ha preparat per a tots els qui l'estimen."

Amén

+ Sergi Gordo Rodríguez
Bisbe de Tortosa